

nisteren, skyldes efter udleveringslovens forarbejder administrative og praktiske hensyn, navnlig i tilfælde, hvor anmodningen om domstolsprøvelse først fremsættes umiddelbart før udleveringsens iværksættelse, eventuelt i den lufthavn eller på den jernbanestation, hvor udleveringen skal finde sted. Sådanne hensyn gør sig ligeledes gældende i tilfælde af udlevering til domstolen, hvorfor udleveringslovens ordning foreslås opretholdt også på dette punkt.

Retten afgørelse træffes ved kendelse, der inden tre dage kan kæres til vedkommende landsret. Spørgsmålet om, hvorvidt kære, som iværksættes efter udløbet af denne frist, skal afvises, afgøres af landsretten efter reglerne i retsplejelovens § 949, stk. 2, jf. udleveringslovens § 16, stk. 3.

3.2.8. Inden udløbet af fristen for fremsættelse af anmodning om domstolsprøvelse må udlevering til domstolen kun iværksættes, hvis den pågældende giver afkald på at kræve udleveringsbeslutningen indbragt for retten. Indbringes beslutningen for retten, kan udlevering til domstolen først ske, når beslutningen er fundet lovlige ved endelig retskendelse, jf. udleveringslovens § 17, stk. 1.

3.2.9. For at sikre gennemførelsen af udleveringen til domstolen kan der i medfør af retsplejelovens regler foretages anholdelse og varetægtsfængsling af den person, der skal udleveres, jf. udleveringslovens § 17, stk. 3. Henvisningen til udleveringslovens § 17, stk. 3, indebærer, at en frihedsberøvelse, der er sket efter denne bestemmelse, som udgangspunkt skal ophæves, hvis udlevering ikke har fundet sted inden 30 dage efter enten et eventuelt afkald på domstolsprøvelse, udløbet af kærefristen eller tidspunktet for den endelige retskendelse om udlevering, jf. § 17, stk. 1. § 17, stk. 3, 2. pkt., giver dog mulighed for at forlænge denne frist i særlige tilfælde. Denne bestemmelse kan imidlertid ikke benyttes til at forlænge fristen gennem en længere periode, f.eks. fordi det på tidspunktet for anmodningen om fristforlængelse er uafklaret, hvornår udleveringen kan gennemføres.

3.2.10. Endelig er der gennem henvisningen til udleveringslovens § 18 givet hjemmel til, at det i forbindelse med beslutningen om udlevering kan bestemmes, at genstande, der er beslaglagt eller taget i besiddelse under sagen, med forbehold af tredjemands eventuelle rettigheder skal overgives til domstolen.

3.3. Henvisningen til udleveringslovens kapitel 4 indebærer ud over det under punkt 3.1. anførte, at der med hjemmel i udleveringslovens § 19, stk. 1, kan iværksættes anholdelse og varetægtsfængsling, beslaglæggelse og ransagning, jf. udleveringslovens § 13, også i tilfælde, hvor der alene foreligger en ef-

terlysning af den person, der senere søges udleveret til strafforfølgning ved domstolen. Foranstaltninger, der er truffet i medfør af denne bestemmelse, skal dog som udgangspunkt ophæves, såfremt man ikke inden 30 dage efter en eventuel anholdelse af vedkommende har modtaget en formel anmodning om udlevering fra domstolen, jf. udleveringslovens § 19, stk. 2. I samme bestemmelse er der dog ligeledes givet mulighed for, at retten i særlige tilfælde kan forlænge denne frist.

Udleveringslovens § 19, stk. 1, vil således kunne anvendes i tilfælde, hvor der foreligger en anmodning fra Den Internationale Straffedomstol om foreløbig anholdelse af en person, jf. artikel 59 og 92. Fristen for løsladelse i udleveringslovens § 19, stk. 2, vil skulle lempes i fornødent omfang, såfremt der i domstolens procesreglement fastsættes en længere frist for domstolens fremsendelse af selve udleveringsanmodningen, jf. pkt. 8.1.9. i de almindelige bemærkninger til lovforslaget.

Henvisningen til udleveringslovens § 20 indebærer, at justitsministerens tilladelse til udvidelse af strafforfølgningen til andre handlinger begået før udleveringen meddeles efter samme regler som i tilfælde, hvor udlevering ville være sket til et lands myndigheder. Tilladelse kan således kun meddeles, såfremt udlevering for den pågældende handling kunne have fundet sted i medfør af udleveringslovens (og denne lovs) regler, jf. udleveringslovens § 20, stk. 2, og når lovligheden af beslutningen om at give tilladelse eventuelt er fastslået ved endelig retskendelse, jf. udleveringslovens § 20, stk. 4-5.

Endelig indebærer henvisningen til udleveringslovens § 21, at transit gennem Danmark i forbindelse med udlevering fra tredjeland til Den Internationale Straffedomstol kræver forudgående tilladelse fra de danske myndigheder. Tilladelse til transit vil imidlertid som nærmere beskrevet under pkt. 8.1.10. i de almindelige bemærkninger til lovforslaget formentlig kun kunne nægtes i det yderst begrænsede omfang, hvor der ville have været adgang til at nægte at efterkomme en tilsvarende udleveringsanmodning fra domstolen om udlevering af vedkommende person fra Danmark.

3.4. Den foreslåede bestemmelse i § 2, stk. 4, afspejler den ret, som den anholdte i henhold til statutens artikel 59, stk. 3, har til at ansøge forvaringsstaten om midlertidig løsladelse, indtil udleveringen finder sted. Afgørelsen om midlertidig løsladelse træffes af retten efter de nærmere regler, der er anført i statutens artikel 59, stk. 4 og 5, om bl.a. vilkårene for en sådan midlertidig løsladelse.